

[Handelsministeren.]

Fiskeriforholdene oppe i Limfjorden af det ærede Medlem Hr. A. Chr. Christensen, som ogsaa omtalte de Forhold, hvorunder Fiskerne deroppe virker. Det ærede Medlem omtalte Stormødelæggelserne, der fandt Sted den 11. Oktober i Aar, og spurgte, om der ikke var Mulighed for at række de skadelidte en hjælpende Haand. Det er naturligvis meget beklageligt, at mange Mennesker, som ikke har megen økonomisk Bæreevne, nu og da er udsat for at lide Skade ved Uvejr og i dette Tilfælde har været udsat for betydelige Tab paa Grund af Stormen. Men det gaar vist ikke an at kræve, at Staten skal træde til, hver Gang en Storm har anrettet nogen Skade, thi hvert Aar er der skadelidte rundt omkring i Landet, og Staten kan fornuftigvis ikke i Almindelighed paatage sig Forpligtelser her. Men naturligvis kan Staten gøre det i Undtagelsestilfælde. I ganske særlige Tilfælde kan Staten træde til og er Staten traadt til. Jeg nævner i saa Henseende en Erstatning, der blev ydet for Skade, der blev forvoldt i 1929 ved Bønderup Strand, men den Skade blev rigtignok ogsaa opgjort for dette begrænsede Sted til ca. 49 000 Kr. I Forbindelse med Omtalen af Stormskaden fremhævede det ærede Medlem, at det Aar for Aar gaar tilbage med Fiskeriet i Limfjorden, og det ærede Medlem udtrykte den Opfattelse, at Aarsagen til denne Tilbagegang er Aggertangens Gennembrud og de Strømforhold, der til Tider hersker i Limfjorden. Jeg skal ikke kunne sige noget bestemt herom. De mere sagkyndige er som bekendt meget uenige om, hvad der er Aarsagen til de uheldige Forhold for Fiskeriet i Limfjorden og til Dels ogsaa Ejendomsforholdene vedrørende. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de i Forhold til tidligere meget kraftige Redskaber, som nu anvendes, har deres Skyld i, at Fiskebestanden er ringe i Limfjorden; dog er den ikke saa ringe, som man til Tider vil give det Udseende af. Der er nogen Forskel; Fiskeriet er noget mindre i de senere Aar, men Statistikken viser dog, at Tilbagegangen ikke er saa overvældende, som man efter Klagerne skulde antage.

Jeg skal derefter omtale nogle Forhold selve Handelsministeriet vedrørende. Følgende ærede Medlemmer: Hr. Niels Frederiksen, Hr. J. Chr. Jensen, Hr. Rasmussen (Gylling), Hr. Knud Kristensen, Hr. Johannes Hansen, Hr. Koefoed og Hr. Siegfredsen har fremsat nogle Udtalelser om den i Foråret vedtagne Lov om Oprettelse af Krisefonden og Nedsættelse af Renten

for Bank- og Sparekasseindskud m. v. Udtalelserne er dels fremsat som almindelige Bemærkninger, dels direkte rettet til mig som Handelsminister med Ønske om Oplysninger om, hvorledes Loven har virket i Henseende til Rentesænkning. Jeg vælger nu at give et samlet Svar paa de Udtalelser, der er fremsat vedrørende dette Forhold. Loven har som bekendt Gyldighed fra 1. Maj 1933 at regne. Den indeholder den positive Bestemmelse, at Indlaansrenten i Banker og Sparekasser ikke maa overstige 3½ pCt., medmindre Dispensation bliver givet i visse Undtagelsestilfælde. Saadan Dispensation er givet, men kun i meget begrænset Omfang over for Indskud af særlig Karakter, saasom Tyendesparekasseindskud og Indskud i Spareforeninger o. s. v., men i intet Tilfælde er der givet Dispensation for Ydelse af højere Rente end 3½ pCt. for de almindelige Indskudsbeløb. Der har for øvrigt heller ikke foreligget ret mange Andragender om Dispensation af almindelig Karakter, og Aarsagen hertil er utvivlsomt, at den Frygt, man i Banker og Sparekasser nærede for, at Lovens Virkninger vilde blive, at Sparerne i vidt Omfang tog deres Indskudsmidler ud af de paa-gældende Institutioner, har været ret ubegrundede. Der har nemlig stadig været stor Pengerigelighed i Danmark, og kun i meget faa Tilfælde har Banker og Sparekasser haft nødig at gøre Brug af Bestemmelsen i Lovens § 4, hvorefter de kan forvente at erholde Laan og Indskud fra Krisefonden, naar de bliver illikvide som Følge af Udtræk af Indlaansmidler. Loven har faktisk ikke i nogen Henseende virket generende for Bankerne og Sparekasserne. Indskyderne har skønnet, at det vilde være mest fordelagtigt for dem fortsat at lade deres Penge være, hvor de var anbragt. De har i hvert Fald ikke ladet sig friste til at gaa ind i nogen anden Anbringelse i en Udstrækning, som betyder noget. Rentebestemmelsen blev naturligvis ikke sat ind i Loven, fordi Indskyderne skulde have mindre Rente, men for at faa Mulighed for at faa Udlaansrenten formindsket. Man gik som bekendt her en indirekte Vej, fordi man skønnede, at der ikke var Mulighed for ved Lov at praktisere direkte Udlaansrentesatser. Men i Loven blev der indført følgende om Indlaansrenten. Det staar i § 10:

„Det paahviler de i § 8... nævnte Institutter og Personer effektivt at nedsætte Renten af deres Udlaan... mindst i tilsvarende Omfang, som Indlaansrenten formindskes som Følge af denne Lov.“